

Истории и любопитни факти за разказване

Ricardo Moreno, Rosa M. Ros, Beatriz García

Международен астрономически съюз

Колежио Ретамар, Испания,

Политехнически университет на Каталуния, Испания,

Национален технологичен университет, Аржентина

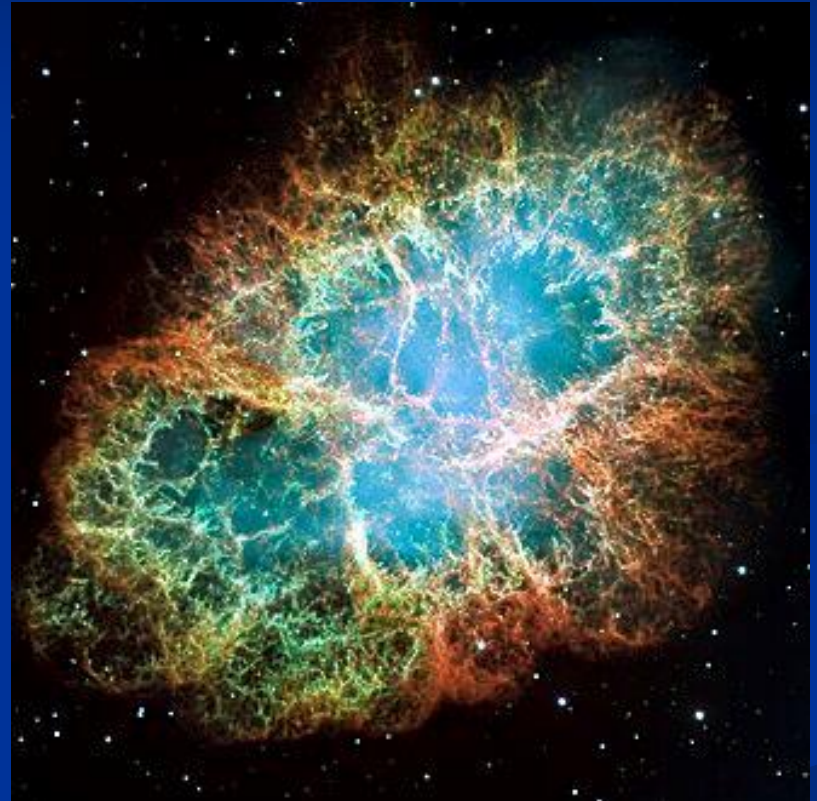
Представени са истории, които разказват на учениците за...

- „Звездни партита“ разказва истории за звездната еволюция и HR диаграмата.
- „Съседни планети“ споделя интересни факти за наблюденията на Сатурн от Галилео Галилей.
- „Фази на Луната“ представя наблюденията на Луната от Галилео и включва истории от различни култури.
- „Глобална Земя“ разказва истории за първото обиколка на земното кълбо и глобална Земя, която действа като слънчев часовник.
- „Небето на Орион“ представя митологични истории за съзвездия.

Звездна еволюция: Ракообразна мъглявина

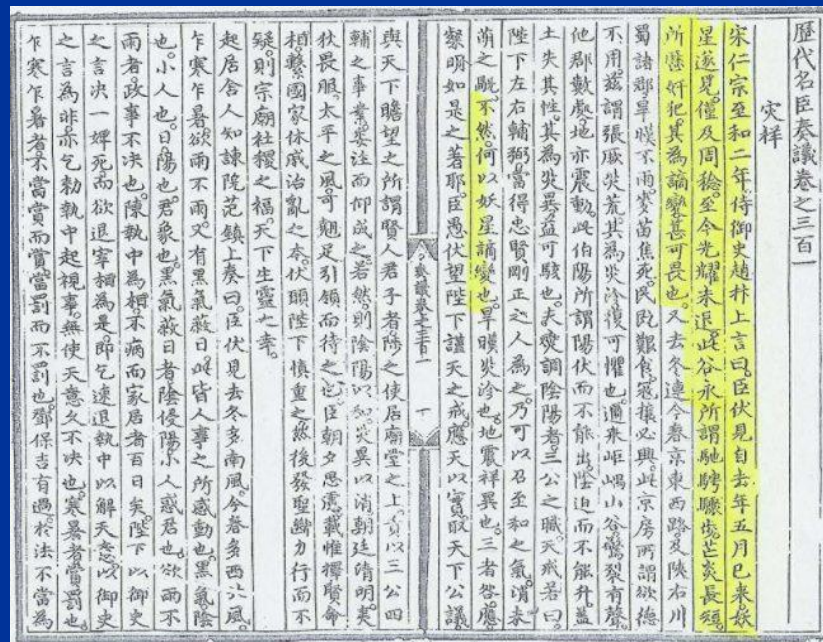
Ракообразната мъглявина е остатък от свръхнова, разположена в съзвездието Телец. Свръхновата е била видима посред бял ден, достигайки пикова яркост приблизително десет пъти по-голяма от тази на Венера (най-яркият астрономически обект след Слънцето и Луната).

Мъглявината Рак (Снимка: НАСА)

Звездна еволюция: Ракообразна мъглявина

Това е остатък от свръхнова, избухнала на 4 юли 1054 г. Тя е наблюдавана през деня в продължение на 23 дни и през нощта в продължение на 22 месеца и е документирана от китайски астрономи.

Документи, потвърждаващи наблюдението на гост-звездата,
идентифицирана като свръхнова от 1054 г. (Снимка: Уикипедия)

Звездна еволюция: Ракообразна мъглявина

Пиктограма, открита в каньона Чако (руини на Уайт Рок, култура Пуебло, Ню Мексико, САЩ), може да представлява свръхновата от 4 юли 1054 г.

Полумесецът представлява луната, звездата вляво - свръхновата, а отпечатък от ръка в реален размер показва, че мястото е свещено.

Изчисленията показват, че луната е била в изобразената фаза и е била на 3° от свръхновата, а нейният полумесец е бил ориентиран както в пиктограмата.

Пиктограма на свръхновата 1054. (Снимка: Джим О'Донъл)

Звездна еволюция: Ракообразна мъглявина

Първият документиран европейски наблюдател е англичанинът Джон Бевис през 1750 г.

Джон Бевис (1695-1771)
(Кредит: Wikipedia)

През 1758 г. френският астроном Шарл Месие, велик наблюдател на комети, започва да създава Каталог на дифузните обекти, за да ги различи от кометите. Първият обект в Каталога на Месие е М1, Ракообразната мъглявина.

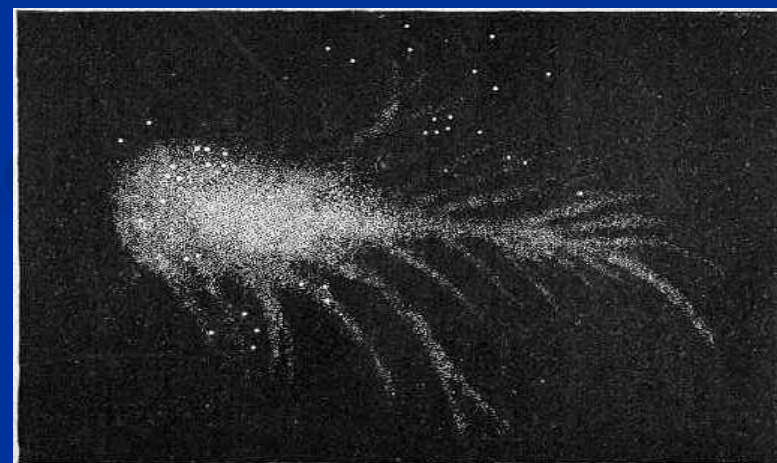
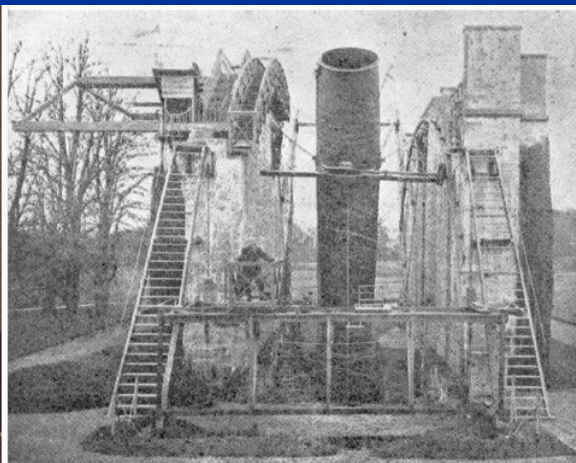

Шарл Месие (1730-1817)
(Снимка: Уикипедия) Шарл
(Снимка: Уикипедия)

Звездна еволюция: Ракообразна мъглявина

През 1840 г. Уилям Парсънс, граф Рос, наблюдава М1 с телескопа си в замъка Бир и прави първата подробна рисунка, кръщавайки я на себе си, защото прилича на рак. Едва през 1892 г. обаче Айзък Робъртс прави една от първите снимки (фотографските плаки имат ниска чувствителност).

Уилям Парсънс (1800-1867) и неговият телескоп
(Снимка: Уикипедия)

Снимка от 1892 г.
(Снимка: Айзък Робъртс)

Звездна еволюция: Мъглявината Клоун или Ескимос

Това е планетарна мъглявина,
открита през 1787 г. от сър
Уилям Хершел.

Нарича се Мъглявината
Клоун или Мъглявината
Ескимос, защото наподобява
лицето на човек, носещ
перука или качулка.

„Главата“ е газов балон, обграждащ
умиращата звезда, а „козината“ е
газообразен материал, отдалечаващ
се от звездата.

(Снимка: Уикипедия)

Звездна еволюция: Мъгявината Клоун или Ескимос

William Herschel (1738-1822)
(Credit: Wikipedia)

Carolina Hetrshel (1750-1848)
(Credit: Wikipedia)

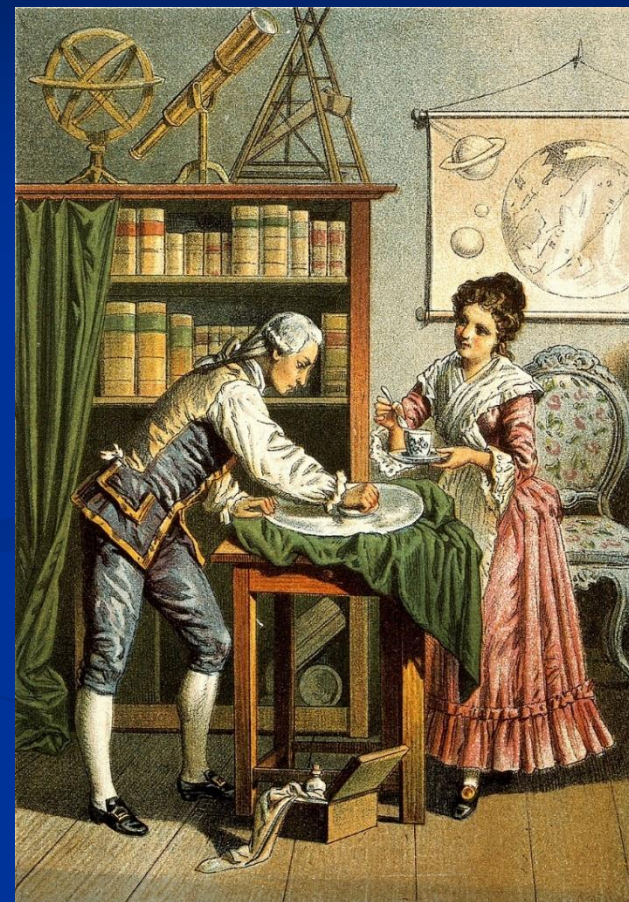
Friedrich William Herschel was a German musician who, after fighting in a battle at the age of 19, left his country and went to England where he became a conductor. In 1772, his 22-year-old sister, Caroline Herschel, went to live with him to train as a soprano.

Звездна еволюция: Мъглявината Клоун или Ескимос

Няколко месеца по-късно, на 10 май 1773 г., той купува книга („Астрономия“ от Джеймс Фъргюсън) и тя му харесва толкова много, че решава да посвети остатъка от живота си на астрономията.

Благодарение на голямата си сръчност, Хершел сам си строи телескопи и полира огледалата от самото начало. Каролайн Хершел работи с брат си в наблюдението и конструирането на телескопи.

Уилям и Каролайн Хершел
(Снимка: Уикипедия)

Звездна еволюция: Мъглявината Клоун или Ескимос

Хершел построил свои собствени телескопи.

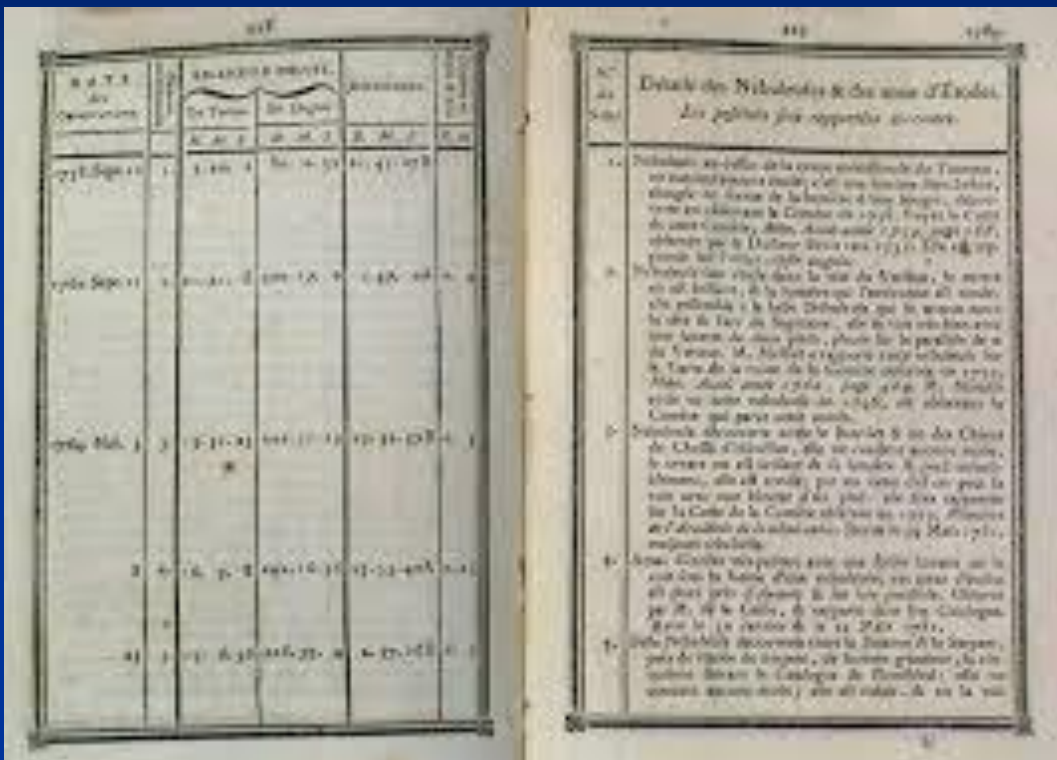
През 1781 г. той открил нова планета, Уран. Крал Джордж III на Англия го назначил за кралски астроном през 1782 г. и Уилям успял да се посвети изключително на астрономията, заедно със сестра си.

Първоначално Хершел го нарекъл „Джордж“ в чест на краля, но това име не било добре прието извън страната му. Накрая му било дадено името Уран (бащата на Сатурн и дядото на Юпитер).

Джордж III (1760 – 1800)
(Кредит: Wikipedia)

Звездна еволюция: Мъглявината Клоун или Ескимос

Каталог на Месие
(Снимка: Уикипедия)

През 1782 г. колега му дава каталог на Месие, което го мотивира да наблюдава тези обекти с телескопите си.

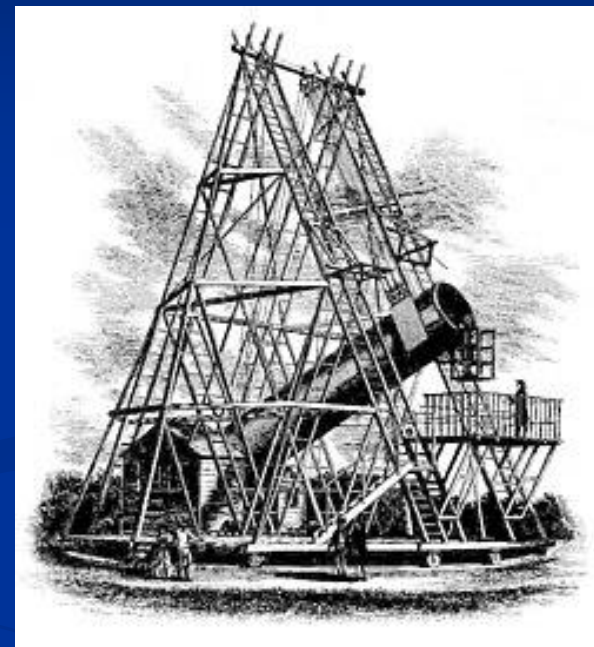
Месец по-късно той започва систематично търсене на дифузни обекти в небето.

За шест години, от 1783 до 1789 г., той открива повече от 2000 обекта (кълбовидни купове, мъглявини и галактики).

Звездна еволюция: Мъглявината Клоун или Ескимос

През 1789 г. той завършва изграждането на най-големия си телескоп, така нареченият „40-футов телескоп“ заради дължината на тръбата му. С диаметър 1,2 метра, когато го насочва за първи път към небето, той открива спътник на Уран само за няколко минути, а в следващите дни открива още няколко.

12-метров телескоп
(Снимка: Уикипедия)

Звездна еволюция: Мъглявината Клоун или Ескимос

Каролайн Хершел е първата жена, открила комета. Между 1786 и 1847 г. тя открива осем комети.

Тя е първата жена, получила официално възнаграждение за научната си работа, първият професионален астроном.

Каролина Хершел (1750-1848)
(Снимка: Уикипедия)

Звездна еволюция: Мъглявината Клоун или Ескимос

През 1880 г., използвайки наблюденията на Уилям Хершел и сина му Джон Хершел, е съставен известният NGC (Нов общ каталог). Той съдържа повече от 7000 обекта; например, мъглявината Клоун, известна още като мъглявината Ескимос, е NGC 2382.

Джон Хершел (1792-1871)
(Снимка: Уикипедия)

Звездна еволюция: Мъглявината Орион

В мъглявината Орион от облак от газ и прах се образуват над 3000 звезди. След 100 000 години ще се образува ярък отворен куп от млади звезди, заобиколени от газ и прах (както са сега Плеядите).

Мъглявината Орион
(Снимка: НАСА/ЕКА)

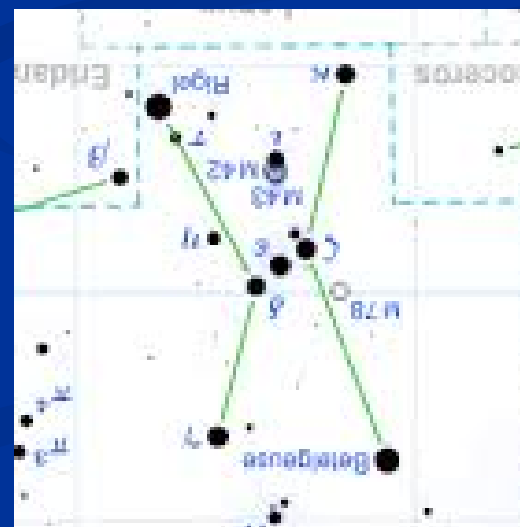

Звездна еволюция: Мъглявината Орион

Мъглявината Орион (M42) е една от малкото мъглявини, видими с невъоръжено око.

Тя се намира в центъра на ловния меч, който виси от пояса на Орион (в Северното полукълбо).

Намира се в центъра на ловния меч, който е над пояса на Орион (в Южното полукълбо).

(Снимка: Уикипедия)

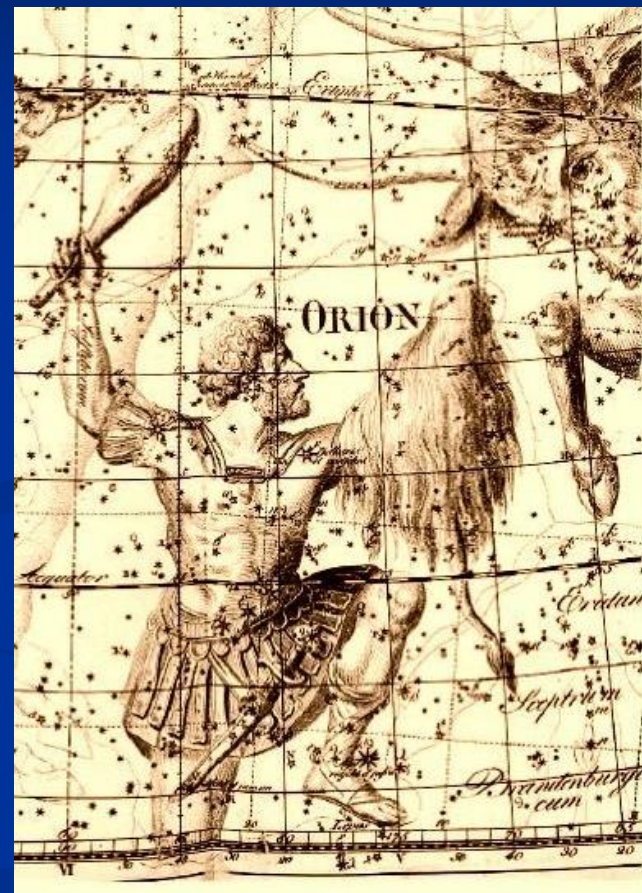

Звездна еволюция: Мъглявината Орион

Мъглявината Орион в момента е видима с невъоръжено око като дифузно петно. Но древните астрономи (като Птолемей) са я смятали само за слаба звезда.

Смята се, че яркостта на мъглявината може да се е увеличила, тъй като в нея са се образували много светещи звезди.

Изненадващо е, че Галилей, въпреки че е наблюдавал звездите в района, не споменава мъглявината.

((Снимка: Уикипедия))

Звездна еволюция: Мъглявината Орион

През 1610 г. Никола-Клод Фабри дьо Пейрес открива мъглявината Орион, въпреки че не я прави публично достояние и само я отбелязва в полевия си бележник, а едва през 1916 г. Гийом дьо Бигурдан я прави известна.

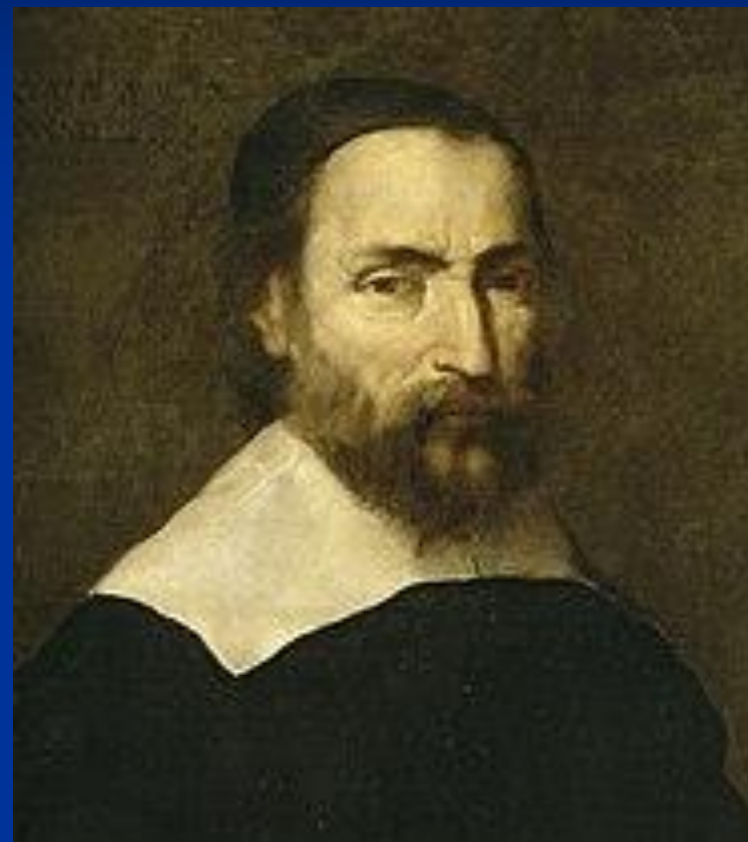

Мъглявината Орион
(Снимка: НАСА/ЕКА)

Звездна еволюция: Мъглявината Орион

Никола-Клод Фабри дьо
Пейрес е бил адвокат, член на
парламента, както и
астроном, ботаник, нумизмат,
колекционер на антики,
археолог, египтолог и учен.
Той се е посветил на
физиологията, провеждайки
експерименти върху човешки
и котешки трупове. Той е бил
наистина особен.

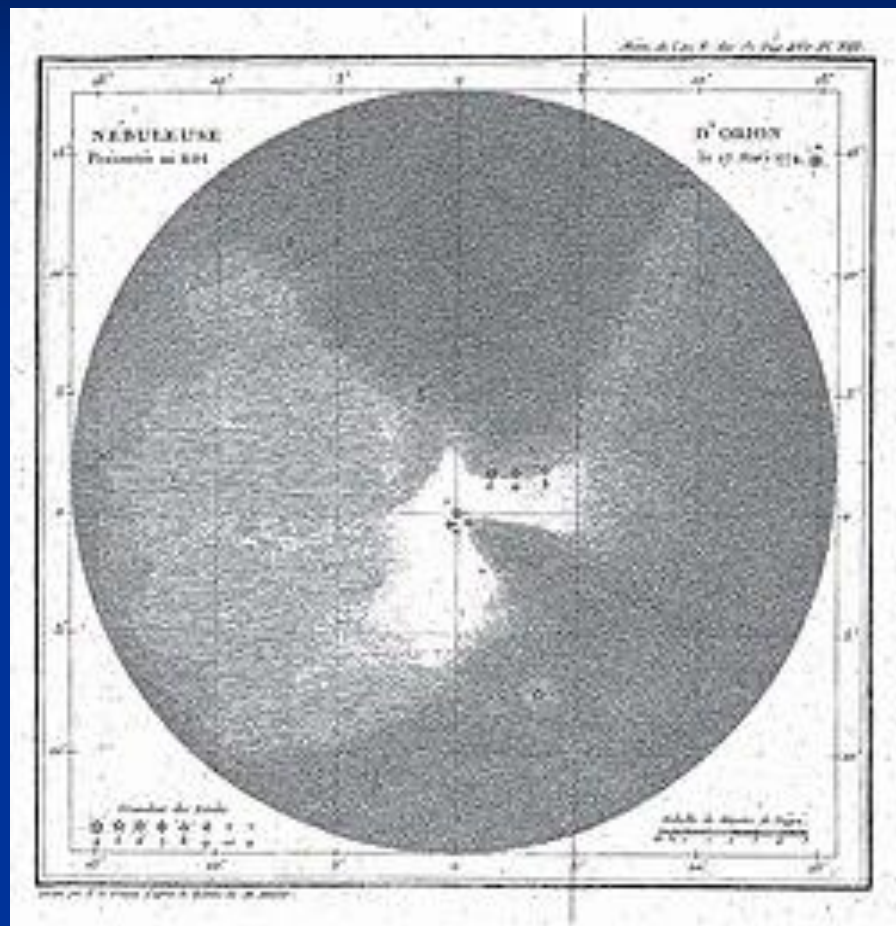
Никола-Клод Фабри дьо Пейрес
(Кредит: Wikipedia)

Звездна еволюция: Мъглявината Орион

Шарл Месие
наблюдава
мъглявината Орион
през 1769 г. и по-късно
я включва в каталога
си като M42.

През 1774 г. Хершел я
наблюдава с един от
своите телескопи и по-
късно тя е включена в
Новия общ каталог
като NGC 1976.

Чертеж на мъглявината Орион,
направен от Месие през 1771 г.

Звездна еволюция: HR диаграма

Датчанинът Херцшпрунг е бил химичен инженер, който е работил в обсерваторията на Университета в Копенхаген върху техники за астрономическа фотография.

През 1909 г. той предлага първата си диаграма, която организира и класифицира звездите по две оси. Тъй като Херцшпрунг е бил неизвестен, неговото „изобретение“ остава до голяма степен незабелязано.

Междувременно в Северна Америка известният астроном, професор Ръсел, без никакъв контакт с Херцшпрунг, започва да проектира подобна диаграма, организираща звездите.

Ейнар Херцшпрунг (1873-1967)
(Кредит: Wikipedia)

Хенри Н. Ръсел (1877-1957)
(Снимка: Уикипедия)

Слънчева система: телескоп

Не е известно кой е изобретил телескопа.

Дълги години се смяташе, че е холандецът Ханс Липертей, защото той подарява телескоп през 1608 г. на холандския принц Морис от Насау, но не го патентова, защото много други също са ги строили.

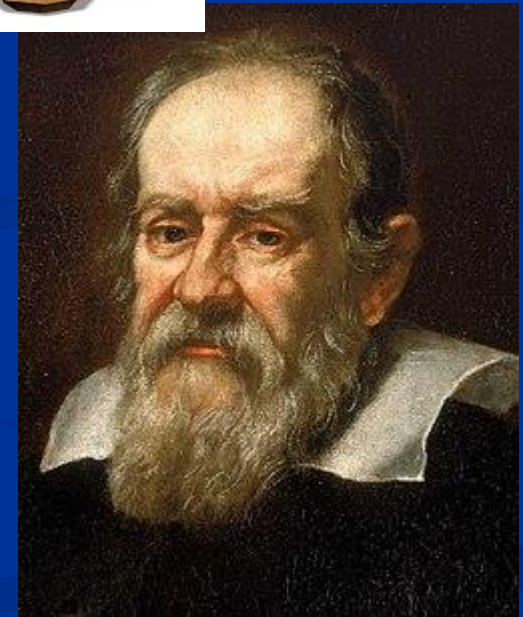
Според изследвания от края на 20-ти век, Жоан Роже е изобретателят около 1590 г. Братята Роже, от френски произход, се заселват в Испания, където произвеждат далекогледни телескопи. Няколко завещания от търговци от Барселона завещават тези инструменти. Например, през 1593 г. в завещание е завещан „далекогледен телескоп, покрит с месинг“ с дължина 20 см.

Слънчева система: Сатурн с големи уши

Към края на 16-ти век очилата се продават в Европа като форма на забавление. Галилей не ги е изобретил, но е въвел няколко подобрения.

През 1609 г. Галилей представя телескопа си на великия херцог на Венеция за потенциалните му военни приложения, но когато това се оказва неуспешно, той решава да го фокусира върху небето.

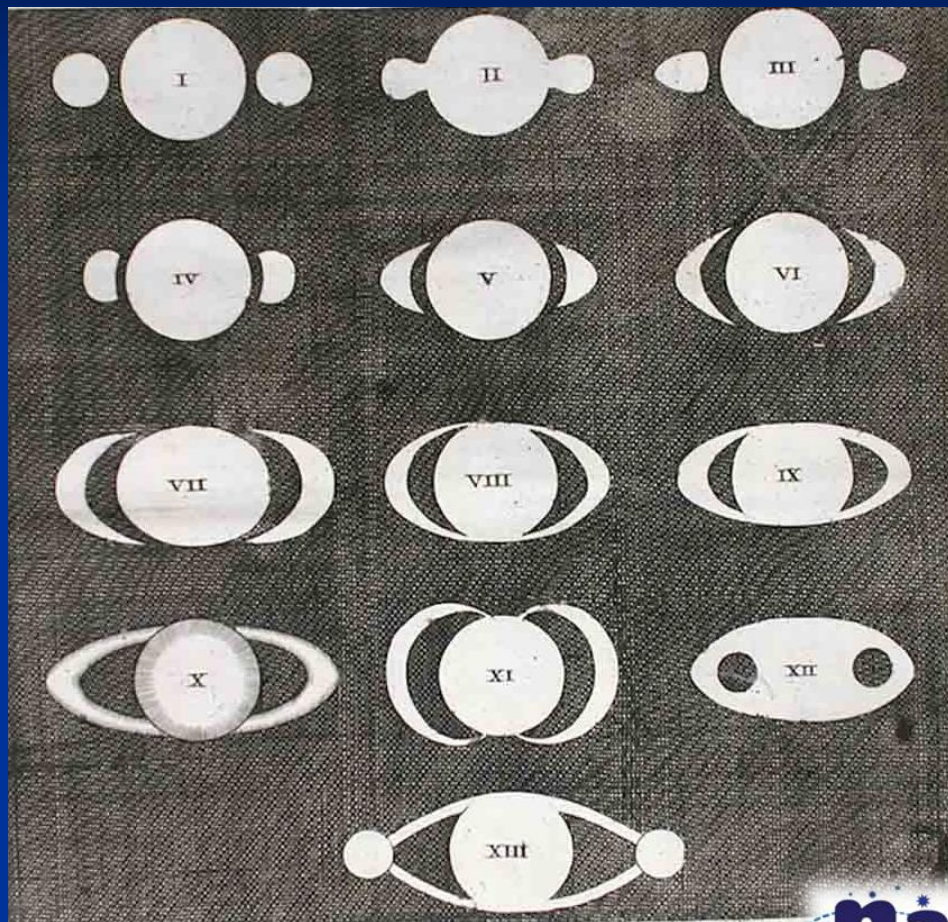
Галилео Галилей (1564-1642)

и неговият телескоп
(Снимка: Уикипедия)

Слънчева система: Сатурн с големи уши

Когато Галилей за първи път наблюдава Сатурн през 1610 г., той не разбира обекта като планета, обградена от тънък пръстен, а го интерпретира като звезда с три тела (звезда с уши).

Сатурн от Галилео Галилей
(Снимка: Уикипедия)

Слънчева система: Сатурн с големи уши

В продължение на години структурата на Сатурн е била погрешно тълкувана.

Например, в картината, която Рубенс рисува между 1636-1638 г., той изобразява три звезди, символизиращи Сатурн според неотдавнашното откритие на Галилей.

(Снимка: Уикипедия)

Слънчева система: Сатурн с големи уши

През 1655 г. Кристиан Хюйгенс предполага, че „ушите“ на Сатурн са тънък, плосък диск от материя, разположен в екваториалната равнина. В зависимост от относителното положение на Сатурн и Земята в техните орбити, този диск изглежда от Земята или като тънка линия, или като широка елипса.

(Цикълът на пръстените, подобно на орбитата на Сатурн, е продължил 29 години).

Кристиан Хюйгенс (1629-1695)
(Кредит: Wikipedia)

Слънчева система: Сатурн с големи уши

В момента е известно, че Сатурн има система от седем пръстена, разделени от пролуки. Пръстените са съставени от блокове воден лед и покрити с лед скали, вариращи по размер от този на къща до песъчинки. Освен това, Сатурн има 24 сферични луни и повече от сто луни с неправилна форма, някои от които с размер няколко километра.

(Източник: НАСА)

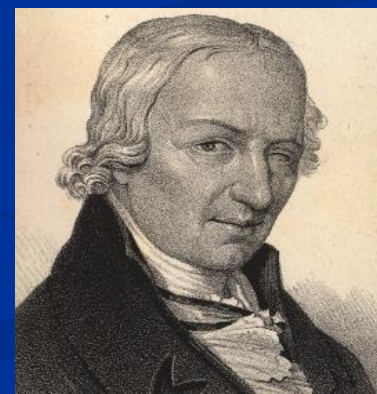

Слънчева система: Закон на Тициус-Боде

През 1771 г. немският астроном Йохан Боде, разглеждайки работата на друг немски астроном, Йохан Тициус, формулира добре познатия закон на Тициус-Боде за разстоянията от Слънцето до известните планети, който предсказва съществуването на други.

Йохан Даниел Тиций (1729-1796)
(Снимка: Уикипедия)

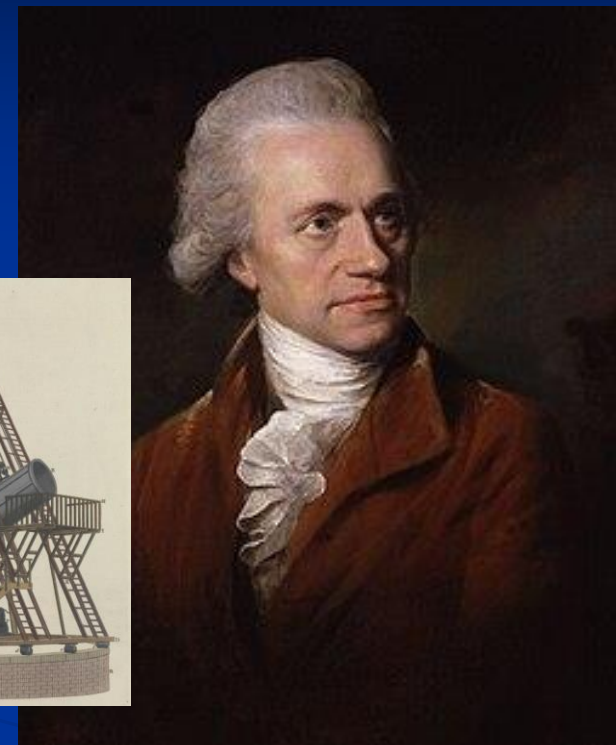
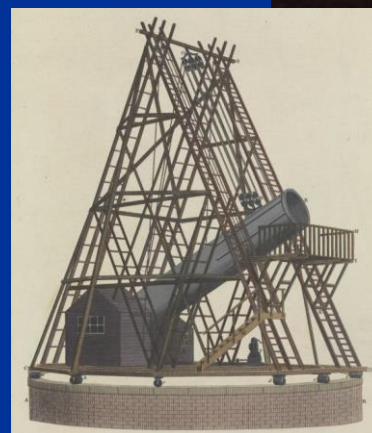
Йохан Елерт Боде (1747-1826)
(Снимка: Уикипедия)

Слънчева система: Закон на Тициус-Боде

През 1781 г. Уилям Хершел описва Урано, разположено на разстояние, предсказано от лей де Тиций-Боде и потвърдено парецио.

Хершел се опитал да кръсти планетата на своя крал Джордж III, наричайки я „Georgium Sidus“ или „Планета Джордж“. Това име не било добре прието извън Великобритания и Йохан Боде в крайна сметка предложил да я кръстят Уран (бащата на Сатурн в гръцката митология).

Уилям Хершел (1738-1822)
и неговият телескоп,
(Снимка: Уикипедия)

Слънчева система: Закон на Тициус-Боде

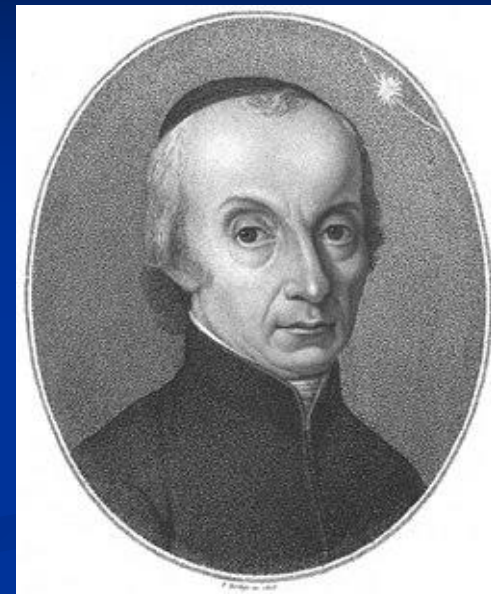
През 1796 г. на Астрономическия конгрес в Гота астрономите разделят зодиакалните зони и започват търсенето на нова планета между Марс и Юпитер от 1800 г. нататък. Тези наблюдатели са наречени „небесна полиция“ и откриват няколко астероида, но не успяват да намерят планетата, която според Титус-Боде липсва.

(Снимка: Уикипедия)

Слънчева система: Закон на Тициус-Боде

Католическият свещеник Джузепе Пиаци, който все още не е бил поканен да участва в търсенето, открива Церера през 1801 г., което се вписва добре в закона на Тициус-Боде.

Джузепе Пиаци (1746 – 1826)
(Кредит: Wikipedia)

Следователно, през 1801 г. Слънчевата система се е състояла от планетите: Меркурий, Венера, Земя, Марс, Церера, Юпитер, Сатурн, Уран и Нептун.

Слънчева система: Закон на Тициус-Боде

Астрономите открили различни астероиди в първия астероиден пояс между Марс и Юпитер. През 1850-те години Церера била каталогизирана като астероид заедно с останалите: въпреки че била най-голямата от всички, тя вече не се смятала за планета.

Слънчева система: Закон на Тициус-Боде

Различни нередности в движенията на Уран и Нептун можеха да се обяснят единствено със съществуването на нова планета. Мнозина се впуснаха в търсене на тази нова планета, но едва през 1930 г. американският астроном Томбо я откри, като сравни снимки на небето. Тя беше наречена Плутон, на името на римския бог на подземния свят.

Клайд Томбо (1906 -1997)
(Снимка: Уикипедия)

Слънчева система: Закон на Тициус-Боде

Плутон става толкова известен, че Уолт Дисни, когато създава кучето, което придружава Мики Маус, му дава името Плутон, а през 1941 г. откритият нов химичен елемент е наречен Плутоний.

(Снимка: Уикипедия)

Така през 1930 г. имаме слънчева система с планетите: Меркурий, Венера, Земя, Марс, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун и Плутон.

Слънчева система: Закон на Тициус-Боде

С технологичния напредък бяха открити още повече небесни тела освен Плутон. Например, Ерида, открита през 2005 г., беше по-голяма от Плутон и беше обмисляно включването ѝ като десета планета. Нови открития на подобни обекти обаче накараха IAU да заключи, че понятието за планета трябва да бъде ясно дефинирано.

На Общото събрание на IAU в Прага през 2006 г. беше установено определение за планета, което свежда Слънчевата система до само осем планети, с изключение на Плутон.

Слънчева система: Закон на Тициус-Боде

Международният австралийски астрономически съюз (IAU) определи планетата като небесно тяло, което:

- а) има достатъчна маса, за да може собствената му гравитация да преодолее силите на твърдите тела, така че да постигне почти сферична форма,
- б) е в орбита около звезда и
- в) трябва също така да освободи орбитата си от други тела.

Гласуване на IAU
за Плутон в Прага
през 2006 г.

(Снимка: IAU)

Слънчева система: Закон на Тициус-Боде

Телата, които отговарят на първите два критерия, но не са достатъчно големи, за да излязат извън орбитите си, се определят като планети джуджета. Следователно, Плутон, след 76 години, престава да бъде планета и е групиран с Церера, Ерида и други тела в категорията планети джуджета.

От 2006 г. Слънчевата система включва планетите: Меркурий, Венера, Земя, Марс, Юпитер, Сатурн, Уран и Нептун.

От 2014 г. насам са открити нови орбитални аномалии и астрономите търсят евентуалното съществуване на нова планета далеч отвъд...

Слънчева система

През 1801 г. Слънчевата система включва 9 планети: Меркурий, Венера, Земя, Марс, **Церера**, Юпитер, Сатурн, Уран и Нептун.

През 1930 г. Слънчевата система включва 9 планети: Меркурий, Венера, Земя, Марс, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун и **Плутон**.

Към 2006 г. Слънчевата система включва 8 планети: Меркурий, Венера, Земя, Марс, Юпитер, Сатурн, Уран и Нептун.

Планини на Луната

На 30 ноември 1609 г. Галилей наблюдава Луната за първи път с малък телескоп. По това време се е смятало, че Луната е гладка, перфектна сфера, но Галилей открива, че Луната има планини, кратери и долини.

Лунната повърхност показва неравности в терминатора (линията, разделяща осветената и тъмната страна) и Галилей дори изчислява височината на планините от техните сенки.

Галилей вижда равнини, които са по-тъмни от останалата част на лунната повърхност и ги нарича морета.

(Снимка: Уикипедия)

Планини на Луната

IAU понастоящем разпознава 9137 кратера, които кръщава на учени и изследователи.

Кратерите са резултат от удари на метеорити или астероиди и се смята, че лунните морета са се образували от гигантски удари.

Тъй като на Луната няма вода, атмосфера или тектонични плочи, ерозията е много малка, а някои кратери са на възраст над два милиарда години.

(Снимка: Уикипедия)

Заек на Луната

В някои култури на повърхността на Луната се вижда заек, образуван от тъмни петна.

(Снимка: Xiahrop)

Заек на Луната

В Източна Азия се вижда как заек (или див заек) блъска еликсира на живота, лекарства или сладкиши с хаванче и пестик (в зависимост от това дали наблюдателят е китаец, японец, кореец или вьетнамец).

(Снимка: Xiahrop)

Заяк на Луната

Според будистка приказка: маймуна, видра, чакал и заяк решили да правят благотворителност в деня на пълнолунието. Един старец ги помолил за храна; маймуната му дала плодове от дърветата, видрата – риба, а чакалът – гущер, но заякът, който знаел само как да събира трева, предложил тялото си, като се хвърлил в огъня, който мъжът бил запалил. Заякът не бил изгорен и старецът, който бил бог Шакра, трогнат от добродетелта на заяка, нарисувал неговия образ на луната, за да ГО ВИДЯТ ВСИЧКИ.

Цукими се състои в съзерцание на Луната в първия ден на есента, защото според митологията на този ден могат да се видят зайци, които тичат наоколо по Луната.

(Снимка: Уикипедия)

Заек на Луната

Според легенда на ацтеките и майте, бог Кетцалкоатъл (пернатата змия), гладен след пътешествие, без храна и вода, си помислил, че ще умре.

Тогава заек, пасящ наблизо, се предложил като храна, за да спаси живота му.

Кетцалкоатъл, трогнат от благородното дарение на заека, го издигнал на луната, казвайки: „Ето твоя образ на светлината, за всички народи и завинаги.“

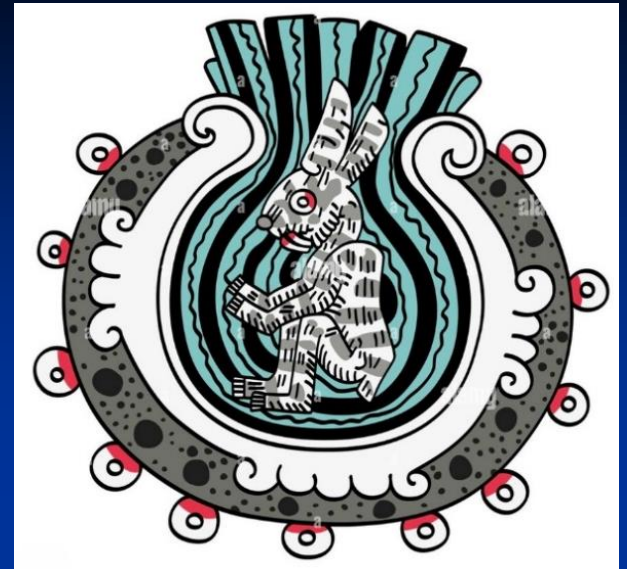
(Снимка: Уикипедия)

(Снимка: Уикипедия)

Заек на Луната

Мексиканците вярвали, че Луната е тяхната богиня Койолшауки, разположена в съд, който осветява Земята по различни начини в зависимост от положението ѝ вътре в съда.

(Източник: Уикипедия)

Според друга мезоамериканска легенда, смиреният Нанауацин се пожертвал в огъня, за да се превърне в новото слънце, но богатият бог Течизтекатъл се поколебал четири пъти, преди да се запали и да се превърне в луната. Заради неговата малодушност боговете вярвали, че луната не трябва да е толкова ярка, колкото слънцето, и един от тях хвърлил заек в лицето ѝ, за да приглуши светлината ѝ.

Заяк на Луната

Легенда в Канада и Съединените щати разказва за млад заяк, който копнеел да язди Луната. Жерав му предложил да го закара там. По време на пътуването заякът се вкопчил здраво в краката на жерава, които се разтегнаха, точно както изглеждат краката на жеравите днес. При достигането на Луната заякът докоснал главата на жерава с окървавена лапа, оставяйки червена следа. Според легендата, в ясни нощи заякът все още може да бъде видян да язди Луната.

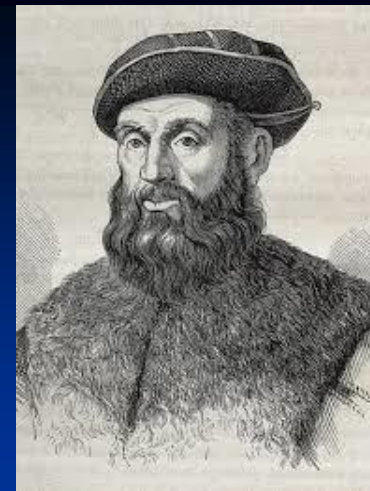

(Снимка: Уикипедия)

По света

През 3 век пр.н.е. Ератостен вече е изчислил радиуса на Земята, но едва при първото околосветско пътешествие на Магелан и Елкано това е окончателно доказано. От 20 септември 1519 г. до 8 септември 1522 г.

пътешествието е изключително сложно, тъй като по това време не е имало морски карти за тази част на света и е трябвало да се разчита на астрономическите си знания.

Фернандо де Магаланес (1480-1521)
(Кредит: Wikipedia)

Хуан Себастиан Елкано (1486-1526)
(Кредит: Wikipedia)

По света

Фернандо Магелан, по време на предишно пътешествие под егидата на краля на Португалия през 1505 г., вече е нарекъл съзвездието Южен кръст (използвано за локализиране на Южния небесен полюс, тъй като няма звезда, която да сочи към Южния полюс).

Магелан разкрил Големия Магеланов облак в Европа, наблюдаван по време на пътуването му под егидата на испанския крал Чарлз I. И двата Магеланови облака били известни в Близкия изток. През 964 г. персийският астроном Абд ал-Рахман ал-Суфи ги нарекъл ал-Бакер (Белият вол). Но те останали невидими и непознати в Европа.

Голям Магеланов облак (Снимка: Уикипедия)

По света

Магелан предложил „Експедицията за подправки“ на крал Карлос I от Испания като средство за консервиране на храна (предложение, отхвърлено от Мануел I, крал на Португалия).

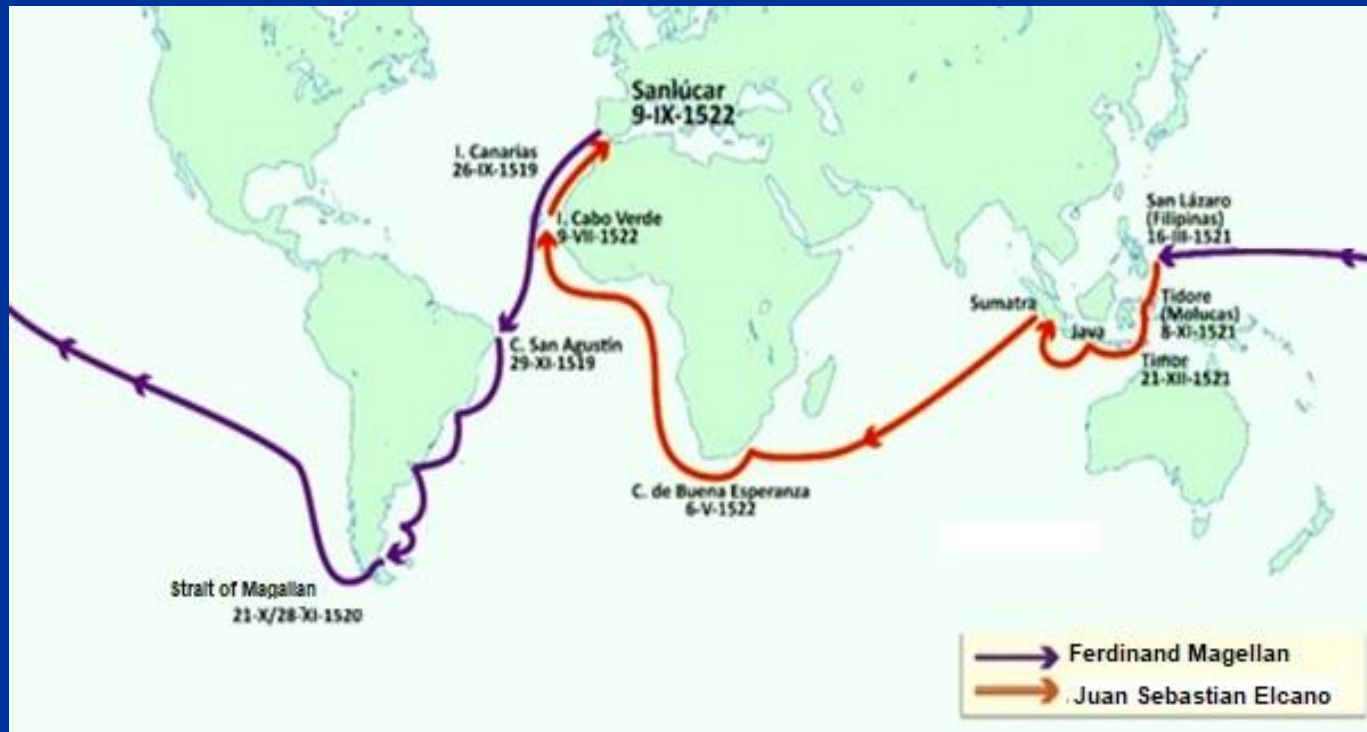
Когато през 1518 г. Карлос I решил да финансира тази експедиция, плавайки на запад вместо на изток, както е била практиката дотогава, той бил само на 18 години.

Карлос I, (1500-1558), на 17 години
(Кредит: Бернард ван Орли)

По света

Карлос I финансира пет кораба под командването на Фернандо Магелан, които отплават от Севиля през 1519 г. с общо 239 моряци. Само 17 оцелели се завръщат под командването на Хуан Себастиан Елcano с един-единствен кораб, „Виктория“. Магелан умира във Филипините през април 1521 г., а испанецът Елcano поема командването.

По света

След пътуване до Южното полукълбо, започват да се дефинират нови съзвездия, кръстени на инструменти и машини, използвани по това време, или на животни, обитаващи Северна и Южна Америка.

Съзвездията, открити през 16-ти и 17-ти век, са Южен триъгълник, Хидра, Муха, Павина, Феникс, Тукана, Жирец, Рис, Секстант, Хорологиум, Микроскопиум, Октанс, Кума, Телескопиум и Вела.

Древните съзвездия често имат име, базирано на гръцката митология, като например: Лъв, Скорпион, Телец, Водолей, Овен, Аурига, Рак, Голямо куче, Малко куче, Козирог, Близнаци, Везни, Орион, Риби, Стрелец, Дева.

Глобална Земя от 1884 г.

През 1888 г. паркът Сиутадела е домакин на Световното изложение в Барселона. Това е научен и културен парк, предназначен да представи научните постижения през 19-ти век. Паркът включва амфитеатър, оранжерия, ботаническа градина, музеи по геология и зоология, както и зоологическа градина.

Там е имало метеорологичен парк, проектиран през 1884 г., който е включвал метеорологична колона с термометър, барометър и хигрометър, но механизмите са загубени.

(Снимка: Г. Рибера)

Глобална Земя от 1884 г.

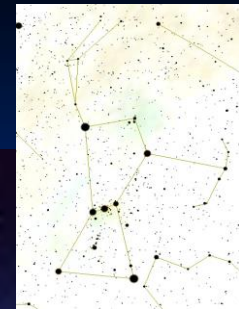
Колоната е била ориентирана спрямо четирите кардинални точки и е поддържала ориентирания сферичен слънчев часовник (който всъщност е ориентиран паралел на Земята), където осветената област на сферата е показвала времето. Сферата е обградена от лента от римски цифри по протежение на екватора си. Всъщност работи правилно.

(Снимка: Г. Рибера)

Митологията на Орион

Орион бил гигант от Беотия (Гърция), с изключителна красота и физическа сила. Той бил толкова висок, че можел да ходи по морското дъно с глава над водата. Обичал да ловува и го правил с бронзова тояга. Орион умрял в резултат на ужилване от скорпион, затова боговете поставили Орион и скорпиона в противоположните краища на небето, единият видим през зимата, а другият през лятото.

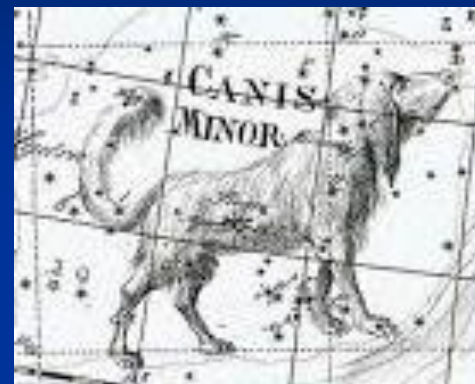
(Снимка: Рикардо Морено)

Митология на региона Орион

Орион имаше две кучета: по-голямо куче на име Сириус и по-младо куче на име Майра. След като беше с Орион, Майра си намери друг стопанин. Когато този стопанин почина, кучето му започна да стене и да плаче, докато очите ѝ не се подуха, и тя остана на гроба, без да яде или пие, докато не умря. Като награда за нейната лоялност, тя беше поставена в небето.

Най-ярката звезда, Процион, е била наричана от арабите Алгомайса, което означава „тази с плачещите очи“.

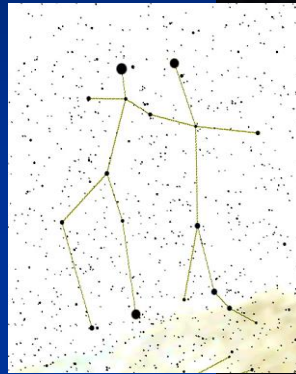

(Снимка: Уикипедия)

Митологията на Близнаците

Зевс се влюбил в Леда, царицата на Спарта, и преоблечен като лебед, ѝ дал две яйца. От едното се излюпил Полукс, а от другото - Кастор. Те били поставени в небето, хванати за ръце, символ на братство и приятелство.

(Снимка: Рикардо Морено)

Митология на Телец

Европа, дъщеря на финикийския цар, брала цветя, когато видяла бик с лъскава, мека козина, Телец, който пасял мирно. Това бил преоблечен Зевс, защото бил влюбен в Европа. Тя се приближила до него и го погалила по косата. Животното седнало на земята. Изведнъж то се издигнало и заедно с младата жена плавали, докато не стигнали до Крит. В небето главата на Телец е заобиколена от Хиадите, осем нимфи, които издигнали бог Дионис. Този бог ги поставил на небето като награда.

(Снимка: Рикардо Морено)

Митология на региона на Телец

Плеядите били седем сестри (Мая, Тайгета, Електра, Алциона, Келаено, Стеропа и Мeroпа). Орион ги преследвал пет години. Те молили Зевс за помощ и той ги поставил на небето.

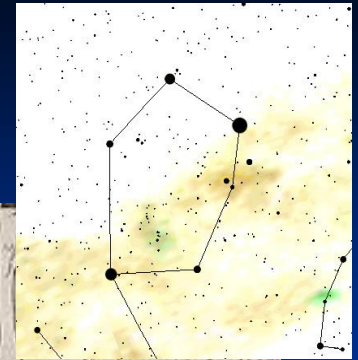
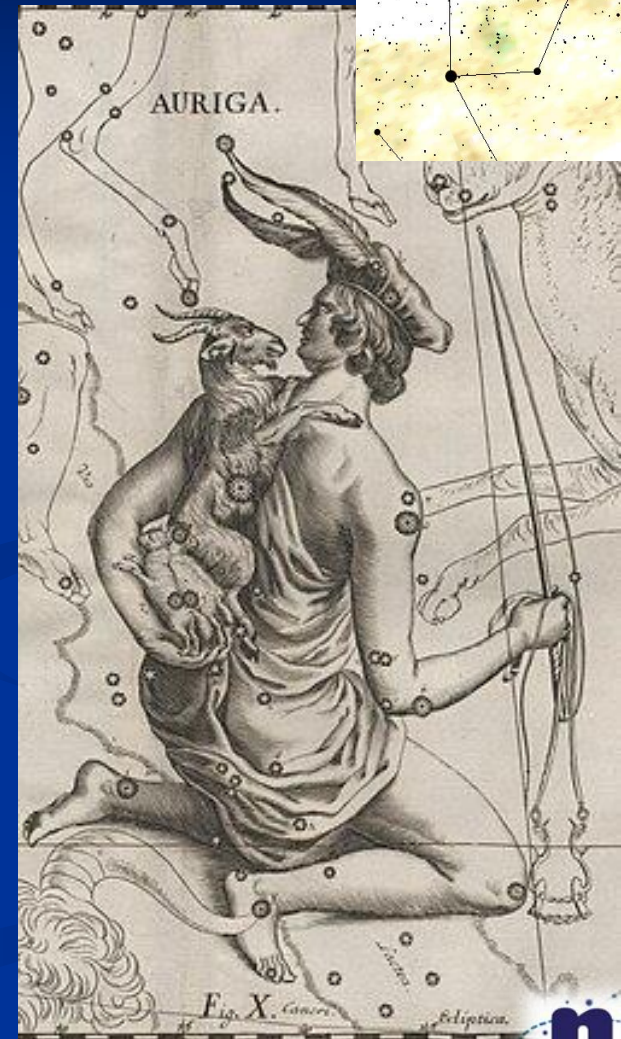
(Снимка: Уикипедия)

В древна Гърция това съзвездие е било използвано за проверка на зрителната острота на стрелците с лък: ако се виждали всичките седем звезди, зрението им било добро; ако се виждали само шест, то не било толкова добро.

Митология на Аурига

Ауригата представлява царя на Атина, изобретил колесницата, теглена от четири коня, наречена квадрига. Слънцето е първият бог, който управлява квадрига. Сред римляните колесничарите са се състезавали в циркови надбягвания. Те обикновено са произхождали от скромни среди, въпреки че някои са заможни.

(Снимка: Рикардо Морено)

Благодаря ви много
за вниманието!

